

Ἡ ἀγία Παρασκευή, τῆς ὁποίας ἡ μνήμη τελεῖται τὴν 26ην Ἰουλίου ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. *Κουτσοὶ στραβοὶ 'ς τὴν ἀγιά-Παρασκευή* (ὡς οἱ χωλοὶ καὶ τυφλοὶ ἀθρόοι τρέχουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς θαυματουργοῦ ἀγίας Παρασκευῆς πρὸς θεραπείαν, οὕτω καὶ οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τινὸς προστρέχουν ἀκαταπαύστως εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν παρακαλοῦν. Λέγεται συνήθως ὑπὸ τῶν ἐνοχλουμένων ἐκ τῶν συχῶν αἰτήσεων ἀνθρώπων, οὓς πολλάκις εὐηργέτησαν) Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ποῦ ἀράζουν οἱ κουτσοί; | 'Σ τὴν ἀγιά-Παρασκευή (ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν ξένων, οἱ ὅποιοι πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν καταλύουν) Κεφαλλ. Συνών. παροιμ. *ὅπου τυφλὸς κι ὅπου κουτσὸς 'ς τὸν ἄι-Παντελέημονα!* Ἡ λ. πολλαχ. καὶ ὡς τοπων.

ἀγιά-Παρασκευούλλα ἡ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀγιά-Παρασκευγγούλλα Χίος

Ἵποκορ. τοῦ ὄν. ἀγιά-Παρασκευή.

Ἡ ἀγία Παρασκευή ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἀγιά-Παρασκευούλλα μου, | γιάνε μου τὴν καρδούλλα μου Ἐρμούπ.

Ἀγιά-Παρασκευγγούλλα μου, ποῦ σοῦ 'φερνα τ' ἀσβέστι, βάλε τὸ ἐσὺ τὸ δέρι τσου νὰ μὲ καλοπαντρέψης Χίος.

ἀγιά-Παρθένος ἡ, πολλαχ. ἁγια-Παρθένος Κύθν. Σέριφ. Τήν. ἄε-Παρθένος Πόντ. ἁγια-Παρθένα Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἀγία καὶ τοῦ ὄν. *Παρθένος*.

Ἡ Παναγία ἐνθ' ἀν.: Φρ. *Κάνει τὴν ἁγια-Παρθένα!* (ἐπὶ γυναικὸς συνήθως ὑποκρινομένης τὴν ἀγίαν, τὴν σεμνήν. Πβ. ἀγιά-Λιβυά) Ὀλυμπ. || Ἄσμ.

Τὸν ἐγένεσεν ἡ Παναγία, | τὸν ἐνέστεσεν ἄε-Παρθένος (δηλ. τὸν Χριστόν. Παρατηρητέον τὴν ἐπανάληψιν διὰ διαφόρου ὀνόματος *Παναγία* καὶ *ἄε-Παρθένος*) Πόντ.

ἀγιαποστολιάζω Ἀμοργ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἁγι-Ἀπόστολοι.

1) Ἐορτάζω τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καταλύων τὴν νηστείαν Ἀμοργ.: *Θὰ σφάζω ἓνα κόκκορα ν' ἀγιαποστολιάσω.* Συνών. ἀγιαποστολιζώ, πασκάζω.

2) Διαλύω κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων 29ην Ἰουνίου τὸν ποιμενικὸν πρὸς τυροκομίαν συνεταιρισμὸν ἀποχωρίζων τὰ αἰγοπρόβατα τῆς κοινῆς ἀγέλης καὶ λαμβάνων τὴν ἀναλογούσαν ποσότητα τυροῦ Κρήτ. Συνών. *ξεκοιναζώ*.

ἀγιαποστολιάτικα τά, Κωνπλ. ἀγιαπουστολιάτικα Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἁγι-Ἀπόστολοι.

Σῦκα μεγάλα καὶ ἄγευστα ὠριμάζοντα τὸν μῆνα Ἰουνίου περὶ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

ἀγιαποστολιζώ Κύθν.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἁγι-Ἀπόστολοι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγιθοδωρίζω.

Ἐορτάζω τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων: *Θὰ πά ν' ἀγιαποστολίσωμε.* Συνών. ἀγιαποστολιάζω, πασκάζω.

ἁγι-Ἀπόστολοι οἱ, σύνθηθ. ἁγι-Ἀποστολ' Λέσβ. κ. ἄ. ἁοι-Ἀποστολ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἁοι-Ἀποστολ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἁι-Πόσιτουλονς ὁ, Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγιος καὶ τοῦ ὄν. Ἀπόστολοι.

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ἐορταζόμενοι τὴν 29ην Ἰουνίου ἢ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, τῶν ὁποίων ἡ σύναξις ἐορτάζεται τὴν 30ην Ἰουνίου. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀγιαράεντος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γιαραεντός <για-ραεύω.

Ἀχρηστος, ἀνωφελής: Ἀθροπος ἀγιαράεντος. Ζῶν ἀγιαράεντον.

***ἀγιαράντιστος** ἐπίθ. ἀγιαράδιστος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γιαραντιστός <*γιαραντίζω.

Ἀγιαράεντος, ὁ ἰδ.: Ἀγιαράδιστον προῖμαν. || Παροιμ.

Μὴν παίρνῃς τ' ἀγιαράδιστα γιὰ νὰ 'θῃς ὅσα μπρέπει

(δαπανῶν τις εἰς ὅσα δὲν πρέπει δὲν ἐπαρκεῖ εἰς ὅσα πρέπει. Πβ. ἀρχ. «δαπανώμενος ἐφ' ἃ μὴ δεῖ ὀλίγος ἔσει ἐφ' ἃ δεῖ»).

ἀγιαρί τό, ἀγιαρίν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγιαρί Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Χίος κ. ἄ. ἀγιαρ' Θράκ. (Κομοτ. Σαρεκκλ. Στέρν.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἀραβοτουρκ. *ayar* = βαθμὸς καθαρότητος πολυτίμου μετάλλου, ἀκρίβεια βάρους νομίσματος, ἀκρίβεια ὥρας ὥρολογίου.

1) Ἀκριβὴς καὶ κανονικὴ λειτουργία μηχανήματος, οἷον τοῦ ὥρολογίου Θράκ. (Κομοτ.): *Χάλασι τ' ἀγιαρ' τοῦ ρουλουιού* β) Ἡ δι' ἀντιπαραβολῆς ἐξέλεγχις καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς ἀκριβοῦς λειτουργίας μηχανήματος, οἷον ὥρολογίου καὶ σταθμοῦ Θράκ. (Κομοτ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σέρρ.) Μεγίστ. Νάξ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ.: Φρ. *Κάνου τοῦ ρουλόι ἀγιαρ'* (κανονίζω τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ὥρολογίου) Κομοτ. *Εὐτάω τὴν ὥραν ἀγιαρ'* (κάμνω τὸ ὥρολόγιον ἀγιαρί) Χαλδ. *Ἐκαμα τὸ καντάρι ἀγιαρί* (ἐκανόνισα τὴν ἀκρίβειαν τοῦ στατηρος) Χίος || Φρ. *Κάνει ἀγιαρί τὸ ροῦ του* (μεταφ. διανοεῖται τι) Κρήτ. 2) Δοχεῖον-ὠρισμένης χωρητικότητος χρησιμοποιούμενον εἰς φύλαξιν ποτοῦ οἰνοπνευματώδους (θὰ ἐσήμαινεν ἀρχικῶς μονάδα βάρους) Θράκ. (Στέρν.) 3) Ἡ χωρητικότης ἀγγείου Κύπρ.: *Τὸ ἀγιαρίν τοῦ βλαδθιού ἔν' ὀγκὸ ὀκ-κάδες* (βλαδθιού = φλασκιού).

***ἀγιαρντίζω** ἀγιαρνίζω Ἀθῆν. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀγιαρνίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ayartmak*.

Ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ ἐνθ' ἀν.: *Μὴ μοῦ τὴν ἀγιαρνίζετε τὴν ἀγαπητικὴ μου* Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. *ξελογιάζω*.

ἁγιασι ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βαμβακ. Καλάβρυτ. Κοσμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγιάζω.

1) Ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος ραντισμὸς, ὁ ἡγιασμὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Ἡ ἡμέρα τῆς ἁγιασις. Ἡ ἁγιασι εἶναι*

παραμονή τὰ Φῶτα (ὡς κατ' ἐξοχὴν ἁγιασμός θεωρεῖται ὁ γινόμενος διὰ τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τὴν προηγουμένην τὴν Θεοφανείων ἡμέραν. Πβ. ἁγιασμός 1). 2) Τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, τὸ ἁγίασμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Θὰ πάρω ἁγίασμα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ν' ἁγιάσω τὰ χτήματα.* 3) Ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων τὴν 6ην Ἰανουαρίου, κατ' ἣν τελεῖται καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ ἁγας ἁγιασμός Πελοπν. (Βαμβακ. Καλάβρυτ. Κοσμ. κ.ά.): *τοῦ ἥσουνα τὴν ἁγίασι; Καλάβρυτ. Περιμένει τῆς ἁγίας ἀλλουνοῦ χρόνου ν' ἁγιαστῇ, ν' ἁγιάσῃ καὶ τὰ ροῦχα του Κοσμ. Φεύγουν οἱ καλλικάντζαροι τῆς ἁγίας γιὰ νὰ ξανάρουν τοῦ χρόνου τὰ Χριστούγεννα Βαμβακ.*

ἁγίασμα τό, σύνηθ. ἁγίασμα Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Καπ. (Ἀραβάν.) Κίμωλ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. Πάρ. Πόντ. (Οἶν.) Χηλ. κ.ά. ἁγίασμαν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἁγίγισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἁγίασμαν Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἁἰσμαν Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἁγίασμα Ἡπ. Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ.) Μεγίστ. Σῦρ. (Ἑρμούπ.) Χίος κ.ά. ἁγίασμαν Μεγίστ. Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἁγίασμα Πόντ. (Κολων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἁἰσμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἁἰσμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἁγίασμα Παξ. ἁγίασμα ἦ, Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἁγίασμα. Τὸ ἁγίασμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ οἶνος τῆς θείας μεταλήψεως Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Φρ. *Ἀγίασμα τό 'χω* (ἦτοι ἔχω τόσον μόνον οἶνον, ὅσος ἀρκεῖ δι' ἁγίασμα. Ἐπὶ ὑπολειφθείσης ἐλαχίστης ποσότητος οἶνου. Συνών. φρ. *οὔτε γιὰ ἀνᾶμα δὲν εἶναι, οὔτε γιὰ μετάδοσι δὲν εἶναι*). Ἡ σημ. αὕτη ὑπολανθάνει ἤδη ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ Μ. Βασιλείου, ἐνθα λέγεται «ἵνα ἐν καθάρῳ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ὑποδεχόμενοι τὴν μερίδα τῶν ἁγιασμάτων ἐνωθῶμεν τῷ ἁγίῳ σώματι τοῦ Χριστοῦ», ἐν ᾧ χωρίῳ διὰ τῆς λ. ἁγίασματα ἐννοοῦνται ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τῆς θείας εὐχαριστίας. 2) Τὸ ὑπὸ τοῦ ἱερέως διὰ τῆς τελετῆς τοῦ ἁγιασμοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου εὐλογοῦμενον καὶ καθαγιαζόμενον ὕδωρ κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ.) Πόντ. (Κολων. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Μέγα ἁγίασμα* (τὸ ἁγίασμα τῶν Θεοφανείων) Ἡπ. *Μὴ τοῦ μὲγάλ' ἁγίασμα αἰάζ'νι οὐ κόσμους τὰ χουράφια τ'ς, τ' ἀμπέλια τ'ς κι οὔλα τὰ πράματα τ'ς Αἰτωλ. || Παροιμ. Πιέ, γάδαρε, ἁγίασμα* (ἐπὶ τοῦ παρ' ἀξίαν τιμωμένου) Ἡπ. *Θέλεις δὲ θέλεις, γάδαρε, πὲ ἁγίασμα* (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ποιοῦντός τι) Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Ἄσμ.

Ἐβὼ σὲ θέλω νὰ 'ρθῆσαι τοῖς τρεῖς γεορτὲς τὸ χρόνο, τῇ Γέννησι γιὰ τὸ Χριστόν, τὰ Φῶτα γιὰ τ' ἁγίασμαν τσαὶ τῇ μεάλῃ Πασκαλιᾷ γιὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη

Μεγίστ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Ἐκθεσ. βασιλείου τάξεως 141,13 (ἐκδ. Βόνν.) «λαβὼν ὁ πατριάρχης ἁγίασμα ἐπιχέει ἐπὶ ταῖς χερσὶ τοῦ βασιλέως, ὁ δὲ βασιλεὺς νηψάμενος τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλείφας καὶ τὸ πρόσωπον καὶ εἰ θέλει πῶν ἐξ αὐτοῦ... ἀπέρχεται». Συνών. ἁγιασμόνερο, ἁγιασμός 2. β) Ράντισμα δι' ἁγιασμένου ὕδατος Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. 3) Ὑδωρ πηγαῖον ἢ φρεάτιον συνήθως γειτνιάζον πρὸς ναὸν καὶ ἱερὸν διὰ τοῦτο θεωρούμενον, πινόμενον δὲ πρὸς ἡθικὸν ἁγιασμόν καὶ σωματικὴν θεραπείαν, ἀρχ. «ἱερὸν ὕδωρ» (πβ. ΜΣτεφανίδ. Συμβολ. εἰς τὴν ἱστορίαν φυσ. ἐπιστημῶν 144) πολλαχ. β) Μεταλλικὸν ὕδωρ ἱερὸν θεωρούμενον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γ) Ἡ πηγὴ, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τὸ ἱερὸν ὕδωρ πολλαχ.: *Πηγαίνουν τὸν τρελλὸ 'ς τὸ ἁγίασμα τῆς*

Παναγίας Ἑρμούπ. Πηγαίνουν 'ς τ' ἁγίασματα κι ἀφίνουν τὴ ζούρα τους (τὴν ἀσθένειαν) Θράκ. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀγίασμα, Ἀγίασμα καὶ Ἀγίασματα καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

δ) Τόπος ἱερός, ἐν ᾧ οἱ ἐπισκέπται προσδένουν εἰς τοὺς θάμνους τεμάχια τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν ἢ τρίχας Θράκ. Λέσβ. 4) Μύρον ἀναβλύζον ἐκ τοῦ σώματος ἁγιάσαντος μετὰ θάνατον ἀνθρώπου Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. κ.ά.: *Ἀγίασμα νὰ βγάλ'νι τὰ κόκκαλά σ'!* (εὐχὴ) Αἰν. 5) Νόμισμα Βυζαντιακὸν φέρον ἐγκεχαραγμένον σταυρὸν καὶ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον, διὰ τοῦτο δὲ θεωρούμενον ὡς ἀντικείμενον ἱερὸν καὶ καθωσιωμένον καὶ ἔχον δύναμιν θαυματουργόν. Τοῦτο τιθέμενον ἐν ζύμῃ ἀντὶ προζυμίου προκαλεῖ τὴν ζύμωσιν Στερελλ. (Βοιωτ.) Συνών. *ἀγικωνσταντιναῖτο, κωνσταντιναῖτο.* 6) Εὐφημητ. ὁ μικρομύκης βοτρυίτης (botryitis bassiac) ὁ προξενῶν τὴν νόσον τοῦ μεταξοσκώληκος μυκητιάσιν, ἦτοι τὸ σχηματιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἐντόμου εὐρωτῶδες ἢ ζαχαρῶδες ἐπίχρισμα Κύπρ. Συνών. *ζαχαρωτή, μούχλα.* 7) Τὸ δεύτερον ὑποδεέστερον γλεῦκος τὸ λαμβανόμενον ἐκ τῶν στεμφύλων διὰ προσθήκης ὕδατος. Τὸ γλεῦκος τοῦτο προστίθεται εἰς τὸ πρῶτον γλεῦκος ἢ ἀφίνεται μόνον πρὸς ζύμωσιν καὶ παρασκευὴν προχείρου ὕδατος οἶνου (ἢ σημ. πιθανῶς ἐκ τῆς ἀνωτέρω νόσου τῶν μεταξοσκωλήκων, διότι ὁ οἶνος οὗτος εὐκόλως εὐρωτῶ ἐκ τοῦ μύκητος mycoderma vini) Ἀθῆν. Κίμωλ. Πάρ. κ.ά. β) Τὸ εἰς τὸν οἶνον προστιθέμενον ὕδωρ Ἀθῆν. 8) Ὁ καταστάς ἀτροφικός, ἰσχνὸς καὶ σκελετώδης Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τοῦτ' τοῦ πιδὶ γίν'νι ἁγίασμα. Ἐχ' ἓνα πιδὶ ἁγίασμα 'λότιλα.* Συνών. φρ. *Ἐγινι πετσί καὶ κόκκαλο.* Πβ. ἁγιάζω Β 5.

ἁγιασματάρι τό, πολλαχ. ἁἰσματάρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἁἰσματάρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁγίασμα.

1) Τὸ σκεῦος, ἐν τῷ ᾧ γίνεται ὁ ἁγιασμός, ἢ σκεῦος περιέχον ἁγιασμένον ὕδωρ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Συνών. ἁγιασματερό.

2) Πήρα ἐξ ὑφάσματος ἢ δέρματος, ἐν τῇ ᾗ φυλάττονται ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὰ εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ ἀναγκαιοῦντα ἀντικείμενα, ὅποια εἶναι τὸ εὐχολόγιον, τὸ ἐπιτραχήλιον, ὁ σταυρὸς καὶ ὁ θαλλὸς τοῦ ἁγιασμοῦ Κῶς.

3) Εὐχολόγιον, ἦτοι βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν περιέχον πρῶτον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λεγομένου μικροῦ ἁγιασμοῦ, ὅθεν ἢ ὀνομασία, εἶτα δὲ καὶ ἄλλας, οἷον τῆς παρακλήσεως, τοῦ βαπτίσματος, τοῦ στεφανώματος καὶ τοῦ εὐχελαίου, ὁμοίως τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν καὶ διαφόρους εὐχὰς ἀναγινωσκομένας εἰς ποικίλας περιστάσεις, οἷον εἰς λεχώ, εἰς ἀσθενοῦντα, εἰς βασκανίαν, εἰς εὐλόγησιν ἀγροῦ, σπόρου, ἀμπελῶνος, οἶνου, τυροῦ, ψῶν, βαίων κλπ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

ἁγιασματερό τό, Πάτμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁγίασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερό. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὸ ὅμοιον ἀναματερό παρὰ τὸ ἀνᾶμα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Δοχεῖον τοῦ ὕδατος τοῦ ἁγιασμοῦ. Συνών. ἁγιασματάρι.

ἁγιασμόνερο τό, ἁγιασμόνερον Πόντ. (Σάντ.) ἁγιασμόνερο Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἁγιασμός καὶ νερό.

